

DE STER

NR. 11. NOVEMBER 1960

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

President HENRY D. MOYLE

Tweede Raadgever in het
Eerste Presidentschap
(Zie levensbeschrijving op
blz. 324 e.v.)

60e JAARGANG

Nr 11

INHOUD:	Blz.
De Nederlandse Zending begroet President Moyle	323
Enige persoonlijke indrukken	324
De Groningse Conferentie	332
Het boek van Abraham	336
Zwitserse Tempel	339
De Antwerpse Districts-Conferentie	340
Israël, de Joden en het Zionisme	342
Overlijdensbericht	345
Gebeurtenissen in de zending	346
Vaders moeten spreken met...	352

Redacteur: J. HENRY VOLKER

President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

De Nederlandse Zending begroet

PRESIDENT MOYLE

De belangstelling van de gehele Kerk zal in de komende weken in het bijzonder op de Nederlandse Zending zijn gericht! Onze zending valt de grote eer te beurt in de eerste week van december a.s. de zetel te zijn van een bijzondere vergadering die onder presidium zal staan van President Henry D. Moyle, tweede Raadgever van President David O. McKay, en waaraan zullen deelnemen onze Europese Zendingspresident, President Alvin R. Dyer, leden van het Bouwcomité van de Kerk onder voorzitterschap van Elder Wendell B. Mendenhall en alle Zendingspresidenten van Europa! Deze Kerkautoriteiten zullen besprekingen voeren in Den Haag.

Daarnaast zullen echter enige algemene zendingsconferenties worden gehouden waar bovengenoemde Kerkautoriteiten (President Moyle, President Dyer en Elder Mendenhall) bij aanwezig zullen zijn en gedeeltelijk ook de zendingspresidenten van de Europese zendingen. Op deze conferenties zullen genoemde autoriteiten het woord tot ons richten! Leden en belangstellenden van de gehele Nederlandse zending worden uitgenodigd deze conferenties bij te wonen.

De bijzonderheden van deze conferenties zijn de volgende:

Eerste conferentie: Den Haag in het Kerkgebouw Leersumstraat 13 op zaterdag 3 december van 19.30 tot 21.30 uur.

Tweede conferentie: Amsterdam in de Mareanti-zaal Jan v. Galenstraat 8-10 (Bus 14 of 21 vanaf C.S.) op zondag 4 december van 10.00 tot 12.00 uur.

Derde conferentie: Rotterdam in het Kerkgebouw Rotterdam Noord, Oosteinde 73, op zondag 4 december van 15.00 tot 17.00 uur.

(N.B. Eventuele wijzigingen in de tijden worden tijdig via de gemeentebesturen bekend gemaakt).

Houdt deze data vrij! Laat deze unieke gelegenheid om enkele van onze hoogste Kerkleiders te horen, niet voorbijgaan!

PRESIDENT HENRY DINWOODEY MOYLE

ENIGE PERSOONLIJKE INDRUKKEN

DOOR RICHARD L. EVANS,

Lid van de Raad der Twaalven en Redacteur van de Improvement Era.

Door nauwe en voortdurende samenwerking in het volvoeren van Kerkelijke opdrachten, door onderling vertrouwen en genegenheid, komen grote karaktertrekken in het brandpunt, zodat beelden en indrukken ontstaan.

Zulk een beeld en indruk van President Henry D. Moyle tonen sterke en contrasterende kanten. Van het vele dat hij is en van de vele wegen, die hij heeft bewandeld om te worden wat hij is, worden er enige aan de hand gedaan door hetgeen Dr. Carl. J. Christensen van de Universiteit van Utah de 8e juni 1959 heeft voorgelezen, toen aan Broeder Moyle het eredoctoraat in de rechtsgeleerdheid werd uitgereikt, vier dagen voordat hij lid van het Eerste Presidentschap werd:

„Mijnheer de President”:

Ik heb de buitengewone eer U voor te stellen de heer Henry Dinwoodey Moyle, Candidaat in de Mijnbouwkundige Wetenschappen en Candidaat in Algemene Wetenschappen, beide van de Universiteit van Utah, Doctor in de Rechtsgeleerdheid van de Universiteit van Chicago, student in de geologie aan de wereldberoemde mijnbouwschool te Freiburg, Duitsland en student in de rechten aan de Harvard Universiteit.

„De Heer Moyle staat en heeft gestaan in een ongewoon gevarieerde carrière van belangrijk dienstbetoon aan de gemeenschap van Utah. Zijn invloed is thans in de gehele wereld merkbaar.

„Als rechtsgeleerde heeft hij algemene praktijk uitgeoefend en als rijksadvocaat in deze omgeving dienst gedaan. Als industrieel was hij prominent in de ontwikkeling van de olieindustrie en groente- en veebedrijf. Bij het onderwijs diende hij vijf en twintig jaar lang als professor in de rechtsgeleerdheid aan deze universiteit en is nu lid van het Hoofdbestuur van de Brigham Young Universiteit. Als militair was hij kapitein in het leger gedurende de eerste wereldoorlog en commandeur van het Amerikaanse Legioen te Salt Lake City. Als openbaar persoon is hij nu lid van het bestuur der Water- en Krachtbedrijven in de Staat Utah en was voorheen voorzitter van de Petroleumindustrieraad, tijdens de tweede wereldoorlog. In 1940 was hij een serieus kandidaat voor gouverneur van deze Staat.

„Als sociaal werker was hij de voornaamste stuwkracht in de oprichting van het welvaartplan van de Laterdaagse Kerk en is nu algemeen voorzitter daarvan.

„Als lid van de Kerk behoort hij thans tot de Algemene Autoriteiten van de Kerk zijner keuze en heeft als zodanig een wereldomspannende verantwoordelijkheid en werkzaamheid.

„Wegens de grote hoedanigheid van zijn dienstbetoon aan zijn medemensen op een uitgebreid terrein van menselijke werkdadigheid, stel ik uit naam van het Hoofdbestuur van deze Universiteit voor, Henry Dinwoodey Moyle te benoemen tot Doctor Honoris Causa in de Rechtsgeleerdheid”.

Dat alles is hij, en nog veel meer.

Hij ziet de problemen rechtuit onder de ogen en pleit met grote overtuiging, het soms zelfs opnemend tegen alle tegenstand tegen wat hij

gelooft goed en gezond te zijn, doch niet onwillig zijn mening te herzien, wanneer de feiten dit aan de hand doen. De nauwkeurigheid van zijn opleiding, eerst in de wetenschappen en daarna als rechtsgeleerde, heeft hem een grote eerbied bijgebracht voor feiten, voor logica, voor de wet, voor rechtvaardigheid — alles getemperd door barmhartigheid en menselijke goedheid.

Hij staat even goed klaar voor de zieken en bedroefden en voor hen, die met hun persoonlijke moeilijkheden bij hem komen als voor de hooggeplaatsten, die hem willen raadplegen.

Een andere indruk van President Moyle is zijn herinnering aan zijn zendingstijd en het gemak en de zuiverheid, waarmee hij de Duitse taal hanteert. Een halve eeuw nadat hij voor het eerst deze taal leerde, converseert en predikt hij vrij en in het openbaar in het Duits.

De loffelijke hoedanigheden van President Moyle en zijn beminnelijke vrouw en levensgezellin Alberta Wright Moyle, zijn in hun zes kinderen verenigd. Zij vormen een nauw aaneen gesloten, loyale familie, en, hoewel ver van elkaar verspreid, vinden zij menige gelegenheid om bijeen te komen en voortdurend gelegenheid om nauw samen te blijven. Trouw aan en eerbied voor de beginselen, waaraan de vader zijn leven heeft gewijd, zijn bij allen aanwezig.

Hij heeft aangename manieren en tact, is breed van inzicht met eerbied voor het detail, grote barmhartigheid met eerbied voor de wet, grote moed en een nederig hart.

Ik wil thans een gebeurtenis verhalen, die ik zelf heb bijgewoond en waaruit tegengestelde karaktereigenschappen kunnen blijken:

Gedurende de tweede wereldoorlog, toen er aan veel vitaal materiaal gebrek begon te komen, had de Improvement Era dringend aanvulling van de papiervooraad nodig, om in nauwer contact te komen met de tienduizenden jonge mannen in dienst en met de Kerkleden, die door de oorlog ambulante waren geworden. Algemene Conferenties werden afgelast en ook andere vergaderingen en zo ontstond er grotere behoefte aan meerdere en betere communicatie door middel van het gedrukte woord. Brother Moyle, die toen nog geen lid van de Algemene Autoriteiten was, maar een zeer succesrijk advocaat, werd verzocht om met ons mee naar Washington D.C. te gaan om ons geval te bepleiten voor de Raad van Appèl van het Bureau voor Oorlogsproductie. Tijdens de oorlog was het in Washington moeilijk een plaats in een hotel te vinden en dikwijls ook niet te krijgen. Daarom namen wij onze intrek in het appartement van een van President Moyle's broers, die toen niet in Washington aanwezig was. Voordat wij naar de Raad van Appèl gingen om onze zeer zware taak te volvoeren, zeide President Moyle: „Wij zijn hier niet voor onszelf. Dit is een zaak des Heren. Indien Hij wil, dat wij slagen, hebben wij aanspraak op zijn hulp en wij hebben zijn hulp nodig. Laten wij het probleem in zijn handen leggen”. Toen, ik zal dat nooit vergeten, stortten wij ons hart uit in de smeekbede om hulp in een zaak,

die niet de onze was, maar een, waarvan wij gevoelden, dat die de geestelijke kracht en het moreel van vele onzer Vader's zonen en dochters zou beïnvloeden, die ver van vrienden en familie bij de gewapende macht dienden.

Toen gingen wij naar het aangewezen lichaam, legden de feiten voor en Brother Moyle belichtte het geval, zo recht op het doel af en zo onbevreesd als wij zelden hadden gezien. Hij vroeg geen gunsten, maar vertrouwde op de feiten en de wet. De zending had succes, gelijk wij spoedig vernamen — en nooit hebben wij de man vergeten, die zo moedig de feiten ter tafel bracht, met zulk een volkomen zekerheid, dat hij in de dingen zijns Vaders was, nadat hij in simpel smeekgebed zijn hart had uitgestort, voordat hij zijn kamer verliet.

Met deze korte opmerkingen over sommige tegengestelde karaktertrekken komen twee korte doch veel betekenende zinnen in de gedachte: „Er is niets zo sterk als zachtheid. Er is niets zo zacht als ware kracht”. Bij het weergeven van deze weinige persoonlijke indrukken van President Henry D. Moyle van het Eerste Presidentschap, wenst de Era hem het goede toe, waar hij de zaak en het koninkrijk gaat dienen met President McKay en President Clark, met rotsvast geloof, met moed, met vriendelijkheid, met ongewone bekwaamheid.

PRESIDENT HENRY DINWOODEY MOYLE

DOOR ALBERT L. ZOBELL Jr.

Lid van de Staf van Redacteuren van de Improvement Era.

Na een speciale vergadering van het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven op vrijdagmorgen 12 juni in het Kerkkantoor, kondigde President David O. McKay de benoeming aan van President Reuben Clark Jr. als zijn Eerste Raadgever en Elder Henry D. Moyle als zijn Tweede Raadgever in het Eerste Presidentschap.

President Clark, die als Tweede Raadgever van President McKay sinds 9 april 1951 heeft gediend, neemt nu de plaats in van President Stephen L. Richards, die de 19de mei 1959 onverwacht overleed. President Moyle, lid van de Raad der Twaalven, volgt President Clark als Tweede Raadgever op.

President Clark, nu zeven en tachtig jaar oud (1 september bereikte hij de leeftijd van acht en tachtig jaar — Red.), werd voor het eerst in de Raad van het Eerste Presidentschap in april 1933 opgenomen. Achttien maanden lang diende hij als Tweede Raadgever van President Heber J. Grant en werd in oktober 1934 als Eerste Raadgever ondersteund. Van die tijd af tot mei 1945, dienden President Clark en President McKay als Raadgevers van President Grant, van mei 1945 tot april 1951 waren zij samen Raadgevers van President George Albert Smith. President Clark dient nu als Raadgever in het Eerste Presidentschap

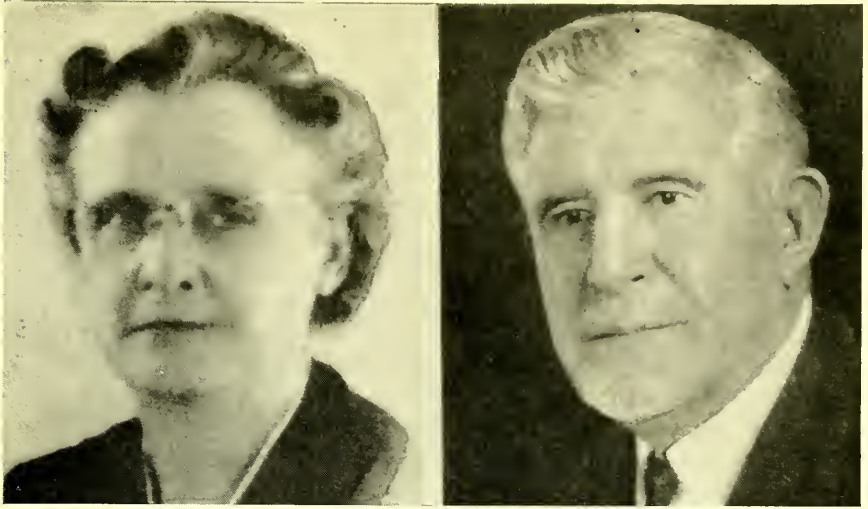

De Echtgenote van President Moyle Mrs. Alberta Wright-Moyle.

langer dan enige andere Elder in deze bedeling — meer dan zes en twintig jaren. Hij was met President Grant, President Smith en President Mc.Kay. President Clark werd de 1e september te Grantsvill, Utah, geboren en is van beroep rechtsgeleerde. Hij is het oudste levende lid van de Algemene Autoriteiten en een scherpzinnig bestudeerder van de Kerkelijke wetten en van het leven van Jezus de Christus.

Elder Henry Dinwoodey Moyle (zijn tweede voornaam is de meisjesnaam van zijn moeder) heeft een groot erfgoed in de Kerk — en heeft dat goed behandeld. Zijn grootvader, James Moyle, trouw bezoeker van de oude Vijftiende Ward aan de westzijde van Salt Lake City, was een van de steenhouwers, die dat grote monument voor de Pioniers (en het monument voor de onkreukbaarheid van de Laterdaagse Heiligen tot het laatste geslacht) bouwden — de Salt Lake Tempel. Hij was tevens bouwopzichter daarbij.

Zijn vader, James H. Moyle, was ook een steenhouwer op het Tempelplein. Hij volbracht een zending in de Zuidelijke Staten en ging daarna naar Ann Arbor, Michigan, om rechten te studeren. Met zijn kandidaats in de rechten, hem door de Universiteit van Michigan uitgereikt, stelde hij zijn terugkeer naar Salt Lake City en de uitoefening van zijn rechtspraktijk lang genoeg uit in de zomer van 1885, om zich in Richmond, Missouri op te houden, met het voorop gezette doel David Whitmer te spreken, een van de drie getuigen van de echtheid van het Boek van Mormon. Te dien tijde had de oude David Whitmer vele jaren geen contact meer met de Heiligen. Hij gaf zijn getuigenis betreffende het boek aan Broeder James H. Moyle, zoals hij dat aan talloze anderen had gedaan. Broeder Moyle tekende dat getuigenis op en de woorden van David Whitmer, zoals die door James H. Moyle zijn weergegeven,

De ouders van President Moyle.

worden nu vaak door studenten van de Kerkgeschiedenis gebruikt. James H. Moyle (de vader van President Moyle) was een nationale figuur, die posities van groot vertrouwen bekleedde in de regering van President Woodrow Wilson (onder wie hij diende als onderminister van Financiën) en President Franklin D. Roosevelt (als Ontvanger van douanerechten). Elder Gordon B. Hinckley in de biographie *James H. Moyle*, herinnert er aan, dat hij daar in het oosten op de zondagavonden in de gemeentevergaderingen te vinden was, waar hij vaak in alle nederigheid als diaken dienst deed in de avondmaalsvergaderingen. Wijlen James H. Moyle herdenkt men ook als president van de Zending in de Oostelijke Staten. President Moyle's moeder was Alice E. Dinwoodey, een lid van een prominente koopmansfamilie in Utah.

Maar laat ons tot de geschiedenis van President Henry D. Moyle terugkeren, die onlangs als Tweede Raadgever in het Eerste Presidentschap werd gekozen. Hij werd de 22ste april 1889 te Salt Lake City geboren, bezocht de scholen in Salt Lake City, de oude L.D.S. universiteit en verwierf in 1909 een graad als mijnbouwkundig ingenieur aan de universiteit van Utah.

Datzelfde jaar werd hij naar Duitsland op zending geroepen. Na hiervan na drie jaar te zijn ontheven, bezocht hij de universiteit van Freiburg, Duitsland en studeerde daar een jaar geologie.

Na zijn thuiskomst liet hij zich weer in de Universiteit van Utah inschrijven waar hij, na meerdere studies, een wetenschappelijke graad behaalde en rechten ging studeren. Vervolgens ging hij naar de Universiteit van Chicago en in 1915 werd hem door die Universiteit een graad

in de rechtsgeleerdheid toegekend. Later studeerde hij aan de Harvard Universiteit.

Daarna opende hij een advocatenkantoor in Salt Lake City, welke veel belovende carrière door dienstneming in het leger gedurende de eerste wereldoorlog werd onderbroken. Hij was kaptein in het een en twintigste regiment infanterie en een jaar lang instructeur aan de opleidingsschool voor officieren in San Francisco. Zes maanden was hij belast met de opleiding van reserve-officieren in wat nu de Universiteit van de Staat Utah in Logan is. Na de oorlog hervatte President Moyle zijn advocatenpraktijk in Salt Lake City, waar hij een voortreffelijke carrière had totdat hij als lid van de Raad der Twaalven werd gekozen op de zondag van Pasen in april 1947. Zijn wetscarrière bevatte ook die als assistent-rijksadvocaat voor Utah, welke later werd gevolgd door zijn aanstelling als rijksadvokaat.

Vijf en twintig jaren lang was hij lid van de faculteit der rechtsgeleerdheid aan de Universiteit van Utah. Hij is lange tijd lid geweest van de orde van advocaten van de Staat Utah.

In de olieraffinaderij nam hij een voorname plaats in in Utah en het westen.

In de tweede wereldoorlog diende hij het land als hoofd van het regeringsoliebedrijf. In 1943 werd hij als leider van de olieindustrieraad aangesteld en als voorzitter van het raffinaderijcomité in het westelijk gebied. Later werd hij hoofd van de meer permanente organisatie, de Nationale Petroleum Raad.

Te beginnen met 1927 diende hij tien jaar als President van Cottonwood Stake in het Salt Lake district. Onder zijn leiding was deze stake een

De broers en zusters van President Moyle.

van de eerste om te trachten iets te doen, dat later tot het kerkelijk welvaartsprogramma uitgroeide. Toen het algemene comité in 1936 georganiseerd was, werd hij hiervan een lid en in 1937 voorzitter. Deze positie zal hij nu opgeven, daar hij Tweede Raadgever in het Eerste Presidentschap wordt.

In het welvaartsplan heeft hij dat werk zien groeien van een bijna tijdelijk seizoen project tot een welvaartsplan van wereldwijde omvang, dat in de behoeften van de Heiligen voorziet. Onder zijn leiding behaalde het welvaartsplan een benijdenswaardig record met het voorzien in de behoeften van de Heiligen in het door de oorlog geteisterde Europa, vijftien jaar geleden. Van meer recente datum is het te hulp komen van slachtoffers van natuurrampen en het bijstaan van gezinnen in de wards en stakes, gemeenten en zendingen van de kerk. Wat de dag van morgen ook moge brengen, het welvaartsplan staat klaar, doch het is heden een wonderbaar help-uw-naaste-programma onder leiding van de priesterschap der Kerk.

Elf jaar lang (van 1936-1947) reisde Elder Moyle het gehele Kerkgebied door om het welvaartsplan te helpen oprichten en sterk te maken. Toen werd hij geroepen om lid van de Raad der Twaalven te worden. Gedurende de laatste twaalf jaren heeft hij door de wereld gereisd, de leden van raad dienend, het zendingsprogramma helpende uitvoeren door, waar nodig, overheidspersonen te bezoeken en het doel van de Kerk uit te leggen.

Hij heeft op menig terrein van zijn werkzaamheden succes gehad. Boven alles had hij steeds dit voor ogen: het vooruit brengen van de Kerk in de wereld. Zijn kerkelijke opdrachten zijn en worden dagelijks gekenmerkt door een grenzeloze energie en volledige zelfverloochening in zijn toewijding.

De aankondiging van de reorganisatie van het Eerste Presidentschap kwam vrijdagmorgen 12 juni, tijdens de zestigste jaarlijkse juni Conferentie van de O.O.V. (President Mc.Kay had President Moyle donderdagmiddag van het besluit op de hoogte gebracht). Binnen enkele uren had de O.O.V. het nieuwe Eerste Presidentschap ondersteund.

President Moyle huwde met Alberta Wright, dochter van Elder Charles C. en Clara Scoville Wright, de 17de oktober 1919. President en mevrouw Moyle hebben vier dochters en twee zoons.

De Groningse Conferentie

Op de negende oktober 1960 werd de najaarsconferentie voor het district Groningen geopend. Onder presidium van President J. Henry Volker en onder leiding van de districtsresident Berend Feenstra nam de morgenvergadering ten 10 uur een aanvang. Na een woord van welkom van laatstgenoemde werd de conferentie geopend met het zingen van lied 51, „Komt, Heil'gen komt”, waarna broeder Geert Steuper voorging in gebed. De districtsresident, als eerste spreker, legde de nadruk op het feit dat wij inderdaad in het laatste der dagen leven. De wederkomst van Christus is niet ver meer af. Die luidt de nieuwe dag in en die zal weldra zijn aangebroken, te middernacht om twaalf uur. Nu is het vijf minuten voor twaalfen. Zij, die het evangelie horen, zullen er goed aan doen, hun bekering niet uit te stellen, opdat het voor hen niet te laat zal blijken te zijn, want de tijd is kort. Op de leden rust de plicht en de verantwoordelijkheid door hun voorbeeld hen tot navolging aan te sporen.

President Volker, over de noodzakelijkheid van het oprichten van nieuwe kerkgebouwen sprekend, zeide, dat ook in Groningen zo spoedig mogelijk een nieuwe kerk zou verrijzen. Het plan is om Groningen, Utrecht en Amsterdam in dat opzicht het eerst aan de beurt te doen komen. Er zal in die gebouwen plaats zijn voor 150 mensen, doch het ontwerp zal zodanig zijn, dat uitbreiding mogelijk is, zodat 350 mensen een plaats kunnen vinden. Een nog verdere uitbreiding kan de capaciteit tot 800 zitplaatsen opvoeren. De bouwkosten zullen voor 80 % door de Kerk worden gedragen, voor de overige 20 % wordt een beroep gedaan op de offervaardigheid van de lokale leden.

Broeder Willem van Rijswijk, 2de raadgever in het Zondagsschoolhoofdbestuur, sprak over de grote belangrijkheid van het Zondagschoolonderwijs. Dit toch is er op gericht de jeugd op toekomstig leiderschap in de verschillende geledingen van de Kerk voor te bereiden en een van de voornaamste gelegenheden, voor oud, zowel als jong, de kennis van het evangelie te vermeerderen.

John Tielman uit Leeuwarden, vertegenwoordiger van de Genealogische Vereniging sprak over het vitale belang voor de kerkleden om voor de kerk te arbeiden. Onwilligheid ten opzichte daarvan is Satan's beste werktuig om het werk van God te verhinderen. Er zijn velerlei manieren om voor Hem te werken. Een daarvan is het werk voor de doden. Dit werk wordt gedaan in de geest van Elia, die volgens de profeet Maleachi zou komen om de harten der kinderen tot de vaders te keren. Geen andere kerk dan de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste

Dagen heeft beweerd of kan beweren, dat hij tot haar is gekomen. Alleen Joseph Smith en Oliver Cowdery kunnen dit met het volste recht zeggen. Zo was Gods plan vanaf den beginne en zo was het ten tijde van Mozes. Ook nu leggen de leden van de Kerk geslachtslijsten aan. Ook families buiten de Kerk doen dit, zonder precies te weten waarom. Het is de geest van Elia, die in de wereld gekomen is. Millioenen namen zijn reeds door middel van microfilms geregistreerd. Dit werk wordt gedragen door de liefde, die zich uitstrekt tot in de eeuwigheid.

Nadat als tussenlied het lied 97, „De Here is mijn Herder” was gezongen, sprak Zuster Michelli over het Jeugdwerk. Dertig jaren na de komst van de eerste pioniers in de Salt Lake vallei ontstond er een probleem, wat de jeugd betreft. In de strijd om het bestaan was er weinig tijd over om de jeugd nuttig en aangenaam bezig te houden.

Een van de zusters nam, na ernstig gebed, het initiatief en na bespreking met het gemeentebestuur werd een dag in de week bestemd om dit doel te bereiken. Een dergelijke ervaring had Zr. M. zelf ook. Ook zij bad ernstig om de weg te mogen weten, die zij moest gaan om dienstbaar in de Kerk te zijn. Kort daarna werd zij presidente van het Jeugdwerk, dat, met 3 kinderen (kerkleden) begonnen, thans is uitgegroeid tot 15, benevens belangstelling van anderen.

Zuster Grietje Ponté, hierna het woord verkrijgend, zeide, dat wij God moeten dienen boven alles en Hem liefhebben met geheel ons hart. Dat kunnen wij allen doen, want allen hebben talenten van Hem ontvangen om Zijn Koninkrijk te helpen opbouwen, in welk werk Hij ons nooit alleen zal laten. En als wij dat doen, hebben wij vreugde in ons werk en geen tijd om op de fouten van onze naaste te letten.

Zuster Fawn W. Volker, Presidente van de Z.H.V. in de Nederlandse Zending, zeide dat deze aarde geschapen was om door ons te worden bewoond, opdat wij ons op het eeuwige leven zullen voorbereiden. Maar niet alleen onszelf, ook anderen moeten wij de weg naar het eeuwige leven wijzen, door hun het evangelie te verkondigen. Hoe kunnen wij dat het beste doen? Door hen te dienen. Hierbij zijn moeilijkheden te overwinnen, die God toelaat, opdat wij zouden worden tot wat Hij wenst dat wij zullen zijn. Er is een poort, waardoor wij moeten gaan om het eeuwige leven te beërven. Er zijn vele andere poorten, die daar niet heen leiden, maar door gehoorzaamheid aan Zijn wil en wet, worden wij door de juiste deur geleid.

„De leiders der naties zijn vergaderd om te spreken over vrede”, aldus Broeder Jan Doornbosch. Maar zij zullen die niet vinden, want de problemen van deze tijd kunnen niet door mensen alleen worden opgelost. Zij wenden zich niet tot de God van hemel en aarde en daarom

falen zij. Maar God heeft een koninkrijk opgericht, dat niet vergaan zal in der eeuwigheid en alle andere koninkrijken teniet zal doen. Maar voordat die dag komt, zullen de mensen met grote moeilijkheden te kampen krijgen. Wij, als leden van de Kerk van Jezus Christus, hebben het lot van de wereld in handen. Wij moeten in staat zijn om hen, die in geestelijke duisternis rondlopen, te brengen tot het licht van het herstelde evangelie.

Broeder Heino Dallinga, over de Bijbel sprekende, zeide dat dit Boek alleen ons niet tot het eeuwige leven kan leiden. Ook in deze dagen hebben wij profeten nodig om ons te leiden. En wij hebben hen in ons midden. God en Zijn Zoon Jezus Christus zijn tot Joseph Smith gekomen en hebben hem tot Profeet geroepen. Het evangelie is in zijn zuiverheid hersteld en nu kennen een miljoen mensen dit evangelie. En van ons, die het evangelie dus kennen, wordt verwacht, dat wij God dienen met geheel ons hart. Gelijk Jozua deed, zeggende: „Mij en mijn huis, wij zullen de Here dienen”. Gelijk God in oude tijden jonge mensen tot Zijn dienst riep, zo roept Hij ook thans de jongeren op om in Zijn wijngaard te arbeiden en Hij zal hen leiden, indien zij gewillig zijn zich te laten leiden.

Als laatste spreker van deze morgen verkreeg Broeder M. N. Stada het woord. De mensen beoordelen de Mormonen naar hun voorbeeld. Wij staan in het brandpunt van hun kritische belangstelling. Indien wij werkelijk willen helpen Gods Koninkrijk op te bouwen, moet de wereld goede dingen van ons zien. Bedenk altijd, dat wij, als leden van Christus' Kerk, in glazen huizen wonen en wat de mensen van ons te zien en te horen krijgen, moet hen tot de overtuiging brengen: „Dat zijn discipelen van Christus”.

Nadat als slotlied was gezongen lied 185, „Het Morgenrood begint te lichten” en Broeder Asselman was voorgegaan in dankzegging, werd deze ochtenddienst te 12 uur beëindigd.

De middagdienst, wederom gepresideerd door President J. Henry Volker en onder leiding staande van de districtspresident Berend Feenstra, werd geopend met het lied 152, „O vast als een rotssteen”, waarna Broeder Godfried Wagelaar vooringing in gebed.

Nadat de algemene -en Zendingsautoriteiten en lokale functionarissen, voor zo ver nodig, ter ondersteuning aan de aanwezigen waren voorgesteld, kreeg de tweede raadgever in het Zendingsbestuur, Elder Hoyt W. Brewster Jr. het woord. Het nieuwe zendingssysteem is door God geïnspireerd en wordt door de Heilige Geest geleid. Zeer belangrijk is het de gave des Heiligen Geestes te ontvangen om ons in waarheid te leiden. Zonder die leiding kunnen de zendelingen hun werk niet doen.

Evenmin kunnen zij het werk van de Heilige Geest doen. Daarom moeten de mensen, wanneer zij geloven en bekeerd zijn, gedoopt worden om de gave des Heiligen Geestes door handoplegging te krijgen.

Zuster Annemarie Boom sprak over de belangrijkheid van de O.O.V. als een middel om de jeugd van Zion te leiden en voor de moeilijkheden te vrijwaren, waarin zij anders in de wereld dreigen te geraken. De O.O.V. is een middel tot algemene ontwikkeling en tot vermeerdering van hun kennis van het evangelie, waardoor zij een sterke getuigenis van de Kerk van Christus kunnen verkrijgen. De jonge mensen moeten meer dan een maal per week bijeen komen om vooruitgang te maken.

Broeder George Baptist: God spreekt in deze tijd door profeten, gelijk Hij deed in de dagen van ouds. In Hem is geen verandering of schaduw van omkering; Hij is dezelfde gisteren, heden en voor eeuwig. En van den beginne heeft Hij de mensen de weg gewezen, die zij moeten gaan om zalig te worden.

Nadat de zendelingen Dalebout, Petersen en De Haan hun getuigenis betreffende het werk van God en van Zijn wil dat er eenheid zij onder de leden van Zijn Kerk, hadden gegeven, nam President J. Henry Volker het woord, en sprak zijn voldoening uit over het feit, dat de zending vooruit gaat. Er zijn vele mensen, die op de boodschap van het herstelde evangelie wachten en de Heilige Geest zal hun de waarheid ervan doen weten. De leden van de Kerk in de pioniersdagen ondervonden vele moeilijkheden, maar hadden ook veel blijdschap en vele zegeningen. Het begin was maar klein, maar sedert die eerste tijd zijn er meer dan 2.000 zendelingen hier in Holland geweest. Velen traden tot de Kerk toe en gingen naar Amerika. Zij deden hun plicht, betaalden hun tienden en bouwden mede aan dit wonderbare werk en een wonder in deze de laatste dagen.

Als slotlied werd door het zendelingenkoor gezongen lied 199 „O mijn Vader”. Met het slotgebed, uitgesproken door Broeder A. Jasper, was het einde van deze Groningse Conferentie gekomen.

De avond tevoren, zaterdag 8 oktober, was gewijd aan een gezellig samenzijn, onder leiding van de O.O.V. Met toneel en vragen en antwoordenspel en niet te vergeten de uitvoering van enige zeer fraaie Indische en Chinese dansen door Indonesische leden en vrienden van de Kerk, slaagde men er glansrijk in, die bijeenkomst tot een prettig feest te maken.

* *

Nieuwe bewijzen voor de echtheid van

HET BOEK VAN ABRAHAM

door O. Preston Robinson

Honderd vijf en twintig jaar geleden bracht Michael H. Chandler vier oude Egyptische mummies naar Kirtland, Ohio. Hij was speciaal naar Kirtland gekomen om Joseph Smith te ontmoeten en te zien of de Profeet de hieroglyphen op twee rollen, die de heer Chandler in zijn bezit had, al of niet kon vertalen. De Profeet gaf van sommige lettertekens prompt de Engelse vertaling. Dit maakte op Mr. Chandler zo'n gunstige indruk, dat hij een certificaat schreef, dat van de nauwkeurigheid van de vertaling getuigde. Bovendien was Mr. Chandler blijkbaar zodanig onder de indruk van de bekwaamheid van Joseph Smith wat het vertalen van oude talen betreft, dat hij er in toestemde de rollen, tezamen met de mummies, aan een groep geïnteresseerde mensen in Kirtland te verkopen, die de Profeet in het voortdurend bezit van deze oude relikwieën wensten te zien, opdat hij die op zijn gemak en zorgvuldig kon bestuderen.

Aldus kwam de Kerk in het bezit van *Het Boek van Abraham*, een van de boeiendste en belangwekkendste laterdaagse geschriften.

Dit korte geschrift in de Paarl van Grote Waarde, vijf hoofdstukken en slechts 5470 woorden bevattend, is een ander belangrijk getuigenis voor de wereld dat Joseph Smith een profeet van God was en dat de Kerk van Jezus Christus op aarde weder is opgericht. En op interessante en opzienbarende wijze levert de ontdekking van oude kronieken aan de kust van de Dode Zee nieuw en overtuigend bewijs, dat dit getuigenis waarachtig is.

Een van deze Dode Zee-rollen, vóór of kort na de zending van de Heiland in de grotten verborgen, blijkt een kroniek te zijn, dat vermoedelijk door Abraham werd geschreven en waarin enige zelfde gebeurtenissen worden vermeld als in *Het Boek van Abraham* worden beschreven. De Dode Zee kroniek bevestigt in menig interessant detail de geschiedenis, zoals die in de Paarl van Grote Waarde wordt verteld. *Het Boek van Abraham* bevat een zeer boeiend relaas. In 1831 groef een aantal archaeologen en arbeiders, onder leiding van de beroemde Franse reiziger Antonio Sebolo oude katacomben op in de nabijheid van de stad Thebe in Egypte. Ten gevolge van deze opgravingen verkreeg Mr. Sebolo 11 mummies, die hij van de verscheidene honderden uitkoos, die in de katacomben aanwezig waren en ging daarmee scheep naar Frankrijk. Op zijn reis van Alexandrië naar Parijs, werd Mr.

Sebolo ziek en zijn schip ging in Triëst in het dok. Hier overleed Mr. Sebolo. Vóór zijn dood had hij echter een testament gemaakt, waarin hij bepaalde, dat deze Egyptische relikwieën aan zijn neef, Mr. Michael H. Chandler, moesten worden overgedragen. Deze was van Ierland naar de Verenigde Staten verhuisd en de vracht werd hem daarheen nagezonden. In april 1833 betaalde Mr. Chandler de invoerrechten en nam zijn erfenis in bezit. Bij het openen van de oude kisten zal hij misschien wel hebben verwacht, behalve mummies, juwelen, goud of zilver of andere waardevolle dingen te zullen aantreffen. In plaats daarvan vond hij bij de mummies enige oude papyrusrollen. In verschillende plaatsen van de Verenigde Staten stelde hij de mummies en de rollen ten toon. Tijdens zijn rondreizen verkocht hij zeven mummies en verkreeg een gedeeltelijke vertaling van de rollen van verscheidene geleerde personen. In juli 1835 kwam hij met zijn kronieken en de overgebleven vier mummies in Kirtland aan. Nadat Joseph Smith enige Egyptische karakters had vertaald gaf hij de profeet een certificaat, waarin hij verklaarde dat hij zijn vertaling, „...tot in de kleinste onderdelen bevonden had overeen te stemmen met de interpretaties die hij tevoren had ontvagen”.

De voornaamste ontdekking in 1947 in de grotten aan de Dode Zee bestond uit zeven betrekkelijk gave rollen. Vier van die rollen bleven in het bezit van de Jordaanse Arabieren en werden later, uit veiligheids-overwegingen, naar de Verenigde Staten gezonden, waar zij in een bankkluis werden opgeborgen. Terwijl zij daar lagen, werd toestemming verleend aan Amerikaanse Egyptologen om de inhoud van de rollen te microfilmen. Deze geleerden slaagden er in drie rollen te openen, maar wegens de staat van ontbinding, waarin de vierde verkeerde, kon deze niet door hen worden geopend. Later werden alle vier rollen naar Israël teruggebracht, tezamen met de drie andere, die oorspronkelijk werden gevonden. Zij bevinden zich nu in het Universiteitsmuseum te Jeruzalem.

De rol, die in de Verenigde Staten niet kon worden geopend, is nu gedeeltelijk vertaald. Met uiterste bekwaamheid en zorgvuldigheid, gelukte het aan Mr. Biberkaut, een Duits specialist op oudheidkundig gebied, de rol te openen, zodat de Israëliische geleerden er aan konden werken. De kroniek bleek te zijn geschreven door Lamech, de vader van Noach, en ook door Abraham. De gedeelten, die vertaald zijn, behelzen de beschrijving van de geboorte van Noach en van Lamech's beraadslaging met zijn vader Methusalah en met zijn grootvader Henoeh. Het deel, dat vermoedelijk door Abraham werd geschreven, geeft in hoofdzaak een beschrijving van zijn verblijf in Egypte, waar hij onder leiding des Heren heenging om aan de hongersnood te ontkomen, die toen in het land Kanaän heerste. Diezelfde geschiedenis staat ook in Genesis 12 en in *Het Boek van Abraham* opgetekend.

Drie veel betekende feiten in de Dode Zee-rollen, waar over Abra-

ham's reis wordt gesproken, leveren een nieuw bewijs van de echtheid en ouderdom van het *Boek van Abraham*. Het eerste en waarschijnlijk het voornaamste, is het feit, dat in Genesis Abraham zijn vrouw Sarai vertelt dat zij tot de Egyptenaren moet zeggen dat, „...Gij zijt mijn zuster, opdat het mij wel ga om u, en mijne ziel om uwentwil leve”. (Gen. 12 : 13)

Er wordt in Genesis niet vermeld, dat de Heer Abraham aanried wat hij zijn vrouw moest laten zeggen. Bijgevolg hebben Bijbelse geleerden bijna eenparig, kritiek op Abraham uitgeoefend en hem wegens zijn lafhartige houding een bedrieger genoemd.

De Paarl van Grote Waarde echter maakt de situatie duidelijk door mede te delen, dat Abraham van de Heer opdracht ontving zijn vrouw te instrueren zoals hij deed. En als een van Gods gehoorzaamste dienaren deed Abraham precies wat de Heer hem had gezegd te doen.

Het verslag in de onlangs ontdekte rollen strookt volkomen met dat in de Paarl van Grote Waarde. In de geschiedenis volgens de rol heeft Abraham een droom, waarin hem wordt geboden om Sarai tot de Egyptenaren te laten zeggen, dat zij zijn zuster was, om zijn eigen leven te redden. Het verschil tussen het verhaal in de Dode Zee-rol en dat in Genesis heeft de algemene belangstelling van bijbelse geleerden opgewekt.

Ogenschijnlijk bevatten sommige oude Joodse verhalen, waar de geleerden de beschikking over hadden, soortgelijke mededelingen. Deze kronieken tonen aan, dat Abraham ter zake door de Heer geïnstrueerd was.

Nog twee andere belangwekkende feiten zijn door de vertaling van deze Dode Zee-rol aan het licht gebracht. Evenals in de Paarl van Grote Waarde, is het verhaal op de rol geschreven in de eerste persoon, vermoedelijk door Abraham zelf. Het verslag in Genesis is in de derde persoon en de schrijver is, naar wordt aangenomen, Mozes. Dit feit heeft sommige geleerden tot de conclusie gebracht, dat het verslag op de rol het origineel is geweest, waarvan Genesis werd overgenomen of dat, op z'n minst, beide kronieken van een andere, zelfs nog oudere oorspronkelijke bron kwamen. Als dat zo is, kan een uitwendig bewijs het feit helpen vaststellen, dat het verslag in de Paarl van Grote Waarde ook deel uitmaakte of kwam van deze oorspronkelijke bron. Een derde belangrijk feit is, dat in de Dode Zee-rol, toen Abraham bij de Pharao was ontboden om hem van zijn kwelling te genezen, die op hem was gekomen omdat hij Sarai tot zich had genomen, Abraham „zijn handen op hem legde, opdat hij mocht leven”, en „de plaag verliet hem en de kwade wind verdween”.

Het Boek van Abraham vertelt ons, dat Abraham ijverig de zegeningen der vaders en de rechten van het Priesterschap zocht. Hij ontving deze grote zegening van de Heer en werd tot Hoge Priester geordend. Onder deze omstandigheden en het voorbeeld volgend, dat in de verordeningen

van het Priesterschap was neergelegd, legde Abraham natuurlijk zijn handen op de zieke Pharao om hem van zijn ziekte te genezen.

Helaas is slechts een gedeelte van deze zeer interessante rol vertaald. Oorspronkelijk heeft de rol uit 22 kolommen bestaan, waarvan er nog maar vijf gedeeltelijk zijn ontcijferd. Deze oorspronkelijke kolommen bestonden uit een *Boek van Lamech*, een *Boek van Henoch*, een *Boek van Noach* en een *Boek van Abraham*. Gedeelten van elk van deze zijn nog onder handen, maar de toestand van vertering, waarin de rol verkeert, maakt het waarschijnlijk, dat slechts enkele van deze kostbare originelen ooit kunnen worden vertaald.

Toch, volgens nieuws uit het Heilige Land, is een aanzienlijke hoeveelheid fragmenten en mogelijk ook enige gave rollen nog in handen van de Bedouïnen, die ze achter houden in de hoop een hogere prijs te kunnen bedingen. Als dat zo is en als meer van deze verslagen tevoorschijn komen, kunnen wij nog meer wetenschappelijk bewijs verwachten van de waarheden in het herstelde Evangelie.

ZWITSERSE TEMPEL

Rapport over verrichte „Endowments”

ZENDING	oct. 1960	oct. 1959	Totaal tot op datum	
			1960	1959
Oostenrijk		8	462	530
Engeland	4	4	16	17
Denemarken			632	508
Finland	2	1	277	66
Frankrijk		53	462	801
Nederland	99	58	617	440
Noorwegen			6	7
Zweden	1		556	417
Zwitserland	259	258	2635	2419
N. Duitsland	400	101	1300	1345
Z. Duitsland	133	37	1265	37
W. Duitsland	212	78	773	1568
Militairen	19	5	231	184
Anderen	36	4	425	342
Totaal	1165	607	9657	8681

De Antwerpse Districts-Conferentie

Deze Conferentie werd vooraf gegaan, zoals trouwens ook het geval was met de Groningse Conferentie, door speciale vergaderingen, gewijd aan de Priesterschap en de Z.H.V., op zondagmorgen 16 oktober 1960. De eerste raadgever in het Zendingsbestuur J. Paul Jongkees sprak de verzamelde Priesterschapdragers toe en legde de nadruk op de taak en de verantwoordelijkheid van iedere Priesterschapdrager. Hij verzocht de boeders om de 121ste afdeling van Leer & Verbonden in gedachte te houden, vaak te lezen en de plichten, aan het Priesterschap verbonden, na te leven, zowel als de meer algemene geboden, als tienden, het woord van wijsheid, enz. Na de classesplitsing, richtte Broeder Frölich, President van het tweede ouderlingen quorum in de zending, het woord tot de Melchizedekse Priesterschapdragers. Nadat het lied „Gij Ouderlingen Israëls” was gezongen, wees spreker op de belangrijkheid van de stem van de ouderling, die tot taak heeft en de bevoegdheid om te zorgen, dat de plichten in de Kerk worden nagekomen.

De morgendienst, onder presidium van de zendingspresident J. Henry Volker en geleid door de districtspresident Val. E. Limburg, nam ten 10 uur een aanvang en werd direct in de juiste sfeer gebracht door het openingslied, dat door het zendelingenkoor werd gezongen en door President Volker werd begeleid.

De districtspresident, de eerste spreker in deze morgendienst, sprak over het gebruik van de vrije wil. Wanneer wij het evangelie aannemen, onze kerkelijke verplichtingen nakomen en dergelijke besluiten nemen, dan komt dat door het juiste gebruik van de vrije wil tot gehoorzaamheid. Dit was het thema van de gehele Conferentie.

Broeder Willem van Zoeren, eerste raadgever in het Zondagsschoolhoofdbestuur, bracht onder de aandacht, dat Christus niet alleen zeide: „Weid Mijn schapen”, maar ook „Hoed Mijne lammeren”. Het is dus ook de taak van de Kerkleden de jeugd in al het goede voor te gaan en volgens de richtlijnen, door de Kerkautoriteiten gegeven, de jongeren van raad te dienen. Hierin ligt de toekomst van de Kerk, want wie de jeugd heeft, heeft de toekomst.

Broeder Eugene Engelbert verklaarde, dat eenvoudig door te gehoorzamen het sterkste geloof wordt opgebouwd. „Om de dingen Gods te begrijpen, moet men zijn als een kind”. was het onderwerp van zijn toespraak.

Broeder Cornelius v. d. Put sprak eveneens over gehoorzaamheid, waar het in het bijzonder het tempelwerk betreft, want door het werk, dat wij voor onze afgestorvenen verrichten, stellen wij hen in staat hun

gehoorzaamheid aan het evangelie, dat hun in het hiernamaals werd gepredikt, te betonen.

Broeder Stevens uit Mechelen, ook over gehoorzaamheid sprekende, be-
toogde, dat wij door de Schriften te onderzoeken, kunnen leren wat wij
moeten doen en hoe wij moeten gehoorzamen.

Zuster Michelli, over het jeugdwerk sprekend, gaf op liefdevolle wijze
getuigenis van de grote belangrijkheid van dit werk en de zegeningen,
die op die arbeid rusten.

Als laatste spreker in deze morgendienst verkreeg de eerste raadgever
in het zendingsbestuur J. Paul Jongkees het woord, die in krachtige
bewoordingen zijn toespraak „Geef gehoor aan Gods dienstknechten”,
in verband bracht met het nieuwe zendingsstelsel.

In de drie uren pauze, die thans volgden, werden aan de verschillende
onderorganisaties en gemeentebesturen belangrijke instructies gegeven.

De eerste spreker in de namiddagdienst was Elder Hoyt W. Brewster,
tweede raadgever in het zendingsbestuur. Hij deed mededeling over de
verbazingwekkende vooruitgang van de zending sedert de invoering
van het nieuwe zendingsstelsel door Elder Alvin R. Dyer. Sommige
kenmerken van dit nieuwe plan werden duidelijk uitgelegd en niemand
twijfelde aan de waarachtigheid van dit geïnspireerde en doeltreffende
plan.

„Men moet niet lichtvaardig denken over het verkrijgen van Gods
zegeningen in de Volheid der tijden”, aldus Elder Remi Greef. Men moet
waardig zijn deze te ontvangen.

Zuster Fawn W. Volker deelde mede, dat voor de grote gemeenten in
Nederland nieuwe kerkgebouwen nodig zijn. Maar in België is dat net
andersom. Daar zijn aantrekkelijke vergaderzalen, doch te weinig leden.

Elder Dennis de Hart legde de vinger op de wonde plek in sommige
kleine gemeenten. Zij worden in hun groei belemmerd door handelingen
en spreken op een wijze, in strijd met het evangelie en in strijd met de
eenheid, die Christus wil dat in Zijn Kerk zal heersen.

Nadat Broeder v. d. Rijden, raadgever in het O.O.V. hoofdbestuur,
Zuster Frölich, raadgeefster in het Z.H.V. hoofdbestuur en Elder
Ronald Garlick hadden gesproken en met hun woorden tot de goede
geest van de Conferentie hadden bijgedragen, nam President J. Henry
Volker het woord. Hij gaf een uiteenzetting van het bouwprogramma,
van de grond, die onlangs gekocht was en van de vele nieuwe kerken,
die in de toekomst gebouwd zullen worden. Deze nieuwe toestand legt
grotere plichten en grotere verantwoordelijkheid op de schouders van
de leden der Kerk.

Met het vaste voornemen om hun best te doen en hun medewerking te
verlenen aan de vooruitgang van de Nederlands-Belgische zending,
gingen de leden van het district Antwerpen huns wegs.

Israël, de Joden en het Zionisme

Toespraak in oktober 1918 door President David O. McKay

*

JOODS-CHRISTELIJKE BETREKKINGEN.

Twee duizend driehonderd jaar geleden zag de profeet in het verre verschiep onze dag. Hij zag dat Israël verstrooid was onder alle naties. Hij zag hem tot een aanfluiting en een schimpnaam worden, doch voegde er aan toe: „Niettemin, wanneer *die dag komt*, . . . *dat zij hun hart niet langer van de Heilige Israëls afwenden. . .*”, — merk op, dat hij niet zegt: „wanneer zij Hem als hun Verlosser aannemen en evenmin dat zij aan de wereld zullen verklaren dat Hij de Messias was, die tot hun volk kwam — de woorden van de profeet zijn zeer veel betekennend, namelijk: „Wanneer. . . zij niet langer hun hart van de Heilige Israëls afwenden, zal Hij de verbonden indachtig worden, die Hij met hun vaders maakte”. (1 Nephi 19 : 15)

Is het niet van grote betekenis, dat in de harten van de afstammelingen van Israël een verandering heeft plaats gegrepen jegens de Heilige Israëls?

Toen ik in 1918 de Californische Zending bezocht, gaf President Joseph E. Robinson mij een boek in handen, getiteld: *Jezus, de Jood*, door een vooraan staande Jood te Sacramento geschreven. Het eerste hoofdstuk van dat boek toont ons een beeld van de vijandschap en bitterheid van de Joden, toen de schrijver nog een jongen was. Hun harten waren toen nog niet naar de Heilige gekeerd, maar jegens Hem zeer verbitterd.

Wat hij zeide, kwam hierop neer: „Ik herinner mij, toen ik nog een jongen was, dat een van mijn klasgenoten een boek in de klas meebracht, waarin de naam van Jezus voorkwam. Ik herinner mij hoe boos en opgewonden de rabbijn werd, toen hij dat merkte.

„Heiligschennis! Heiligschennis! riep hij verontwaardigd uit. Daarna begon hij tegen de Heilige Israëls uit te varen. Hij zeide: „Hoe kan nu een Jood, die er zich van bewust is wat deze naam op ons volk gebracht heeft, ooit een boek aanraken, dat de naam van Jezus bevat?” Hij vertelde, hoe de Joden vervolgd waren en tot uitgeworpenen en zwerwers waren gemaakt, hoe zij her- en derwaarts waren gedreven over de aardbodem, hoe hun baarden en hun tanden werden uitgetrokken, hoe zij aan de geselpaal hadden gestaan, op de pijnbank waren gelegd en hun beenderen stuk voor stuk uit de gewrichten waren getrokken, hoe zij waren aangerand, verkracht, gedood en dat alles wegens Jezus — en door de Christenen. Dat is één beeld, toen die man nog maar een jongen was.

HET BOEK VAN MORMON EN EEN VERANDERING DES HARTEN.

Hier volgt nog een beeld, dat door een prominente Jood, Isadore Singer, de redacteur van de *Jewish Encyclopedia*, wordt weergegeven: „Toen ik nog jong was, zou mijn vader, een zeer vroom man, als hij de naam van Jezus had horen uitspreken op de kansel van onze synagoge, het gebouw hebben verlaten en met hem iedere man in de vergadering en de rabbijn zou onmiddellijk hebben moeten sluiten. Dat illustreert de geest onder de afstammelingen van Israël toen het Boek van Mormon verscheen. Zelfs in die tijd zou niemand, naar het mij toeschijnt, het gewaagd hebben, naar zijn eigen oordeel sprekend, te zeggen dat de tijd zou komen, dat zij de Heilige zouden aannemen, maar hier zegt een profeet van God, twee duizend jaar eerder, dat de dag zou komen, dat zij niet langer hun hart van de Heilige zouden afwenden en dat Hij dan zich de beloften zal herinneren, die Hij hun vaders had gedaan. Nu is de vraag: Is die dag gekomen? Diezelfde man, die zijn leraar hoorde uitroepen: „Heiligschennis, Heiligschennis!”, omdat een jongen een boek met de naam Jezus had meegebracht, zeide:

„Ik begon zijn leer te bestuderen. Ik bevond wat zij inhield — reinheid, nederigheid; 'Gezegend zijn de armen van geest. Gezegend zijn zij, die treuren'. Gezegend zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien; gezegend zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven; gezegend zijn zij, die hongeren en dorsten naar gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.” En dan gaat hij verder en toont aan wat Israël heden aan Jezus, de Jood, verschuldigd is. In een hoofdstuk, getiteld: „Moet de Messias nog komen?” zegt hij: „De verlichte Jood zegt neen, maar het Messiaanse tijdperk is dat waar de Joden vandaag naar uitzien”.

Laat mij nu in dit verband een passage voorlezen van diezelfde heer Singer: „Ik beschouw Jezus van Nazareth als een Jood der Joden, een die alle Joodse mensen — alle Joodse mensen! leren liefhebben. Zijn leer heeft de wereld een onschatbare dienst bewezen door de God van Israël tot de kennis te brengen van honderden millioenen mensenkinderen. De grote verandering in de Joodse denkwijze betreffende Jezus van Nazareth kan ik niet beter illustreren dan door dit feit — en dan vertelt hij de gebeurtenis uit zijn kindsheid, die ik u heb voorgelezen.

„Nu is het niet vreemd in menige synagoge toespraken in prijzende zin te horen over deze Jezus en niemand denkt aan protest. In feite zijn wij allen blij Jezus een van ons volk te kunnen noemen”.

OORZAKEN VAN HET ONTSTAAN VAN DE MODERNE STAAT ISRAEL.

Schijnt het niet, dat de tijd is gekomen, „dat zij hun hart niet langer van de Heilige Israëls afwenden?” Mij komt het voor, dat dit zo is. En in-

dien zo, dan staan grote gebeurtenissen ons te wachten. God zeide, dat Hij zijn beloften indachtig zal zijn. Wat behelzen die? Sla eens op II Nephi 10 : 7; daar lezen wij: „. . . Wanneer de dag komt, dat zij in Mij zullen geloven, . . . zullen zij in hun sterfelijk leven hier op aarde, naar de landen hunner erfenis worden teruggebracht”.¹⁾

In de maand december 1917 nam Generaal Allenby van het Britse leger, de heilige stad Jeruzalem in. In deze tijd is het Heilige Land practisch van de Turkse heerschappij bevrijd. Het was van betekenis, dat in diezelfde maand een van de leiders in het Britse Parlement, toen hij de inneming van Jeruzalem aankondigde, ook de suggestie deed om het land het tehuis voor de Joden te maken. In het volgende vers (II Nephi 10 : 8) zegt de profeet nog iets belangrijks: „. . . en de niet-Joodse naties zullen groot zijn in Mijn ogen. . . om hen naar de landen hunner erfenis te voeren”. Zodra deze aankondiging door Arthur J. Balfour, dat Jeruzalem voor de Joden moest zijn, was gedaan, geloof ik dat practisch onmiddellijk daarna een vooraan staande Jood in zijn land een artikel schreef, waarin hij zeide: „Wij verlangen niet naar Jeruzalem terug te keren. Het Heilige Land is van zulk een strategische waarde, dat mochten de Joden zich daar verzamelen en een Joodse republiek stichten, dan zouden wij, wanneer de naties later oorlog gaan voeren, verpletterd worden, zoals België in deze oorlog verpletterd werd”. Maar de leiders van de Zionistische beweging dienden hem van replek; een van hen was Israël Zangwill, de schrijver van het zeer patriotische toneelstuk *The Melting Pot* (de Smeltkroes). Zij zeiden dit: „Plaats de Joodse republiek onder bescherming van naties als Groot Brittanje en de Verenigde Staten”, en in overeenstemming met dat gevoel hielden prominente Joden de 26ste juni van dit jaar (1918) een conventie te Pittsburgh, tijdens welke in het openbaar en gezaghebbend werd verklaard, dat te dien tijde vijftig duizend Joden met Generaal Allenby voor de vrijheid van het Heilige Land werkten. De Joden, die in die conventie opstonden, zeiden: „Wij wijden de rest van ons leven aan de wederopbouw van Jeruzalem”.

EEN GEBEURTENIS IN HET DRAMA VAN DE GESCHIEDENIS.

Iemand heeft eens gezegd, dat wij de grote gebeurtenissen niet kunnen zien, wanneer wij er vlak bij zijn. Het is mogelijk, dat wij te dicht bij de vervulling van deze profetieën staan om de volle betekenis er van te begrijpen. Ik ben er evenwel zeker van, dat wij ten minste een glimp van hun betekenis krijgen. Het is dan ook deze ene gedachte, die ik aan de jongens en meisjes van Zion wil meegeven, namelijk dat „De Voorzienigheid, die over de zaken van de mensen waakt, van tijd tot tijd

¹⁾ Deze belofte heeft 30 jaren na deze toespraak meerdere vervulling gekregen door de oprichting van de Staat Israël. Red.

uit hun fouten een gezonder resultaat bereikt dan door hun eigen verstandigste vooruitzien tot stand had kunnen worden gebracht”.

Ik geef toe, dat Engeland niet naar Jeruzalem ging om Jeruzalem voor de Joden vrij te maken. In deze grote oorlog wenste zij haar bezittingen en belangen in het Midden Oosten te beschermen. Dat was eenvoudig een kwestie van strategie in deze grote oorlog, maar wat is er uit voort gekomen? Ik heb zelf de vorige maand een prominente Jood in onze eigen staat tegen een vergadering zijn waardering horen uitspreken jegens hetgeen thans voor zijn volk begint te dagen. „Onder de storm en de donkere wolken van heden en het gevaar en het lijden, zal morgen de steen worden weggerold, want na regen komt zonneschijn”. Gods voorzienigheid zal uit dit grote conflict zegeningen voor de mensen brengen, waar zij nauwelijks van dromen.

Maar opdat zij deze mogen ontvangen en erkennen, rust een grote verantwoordelijkheid op hen. Hun wordt de vrijheid geboden en de volmaakte wet der vrijheid, het evangelie van Jezus Christus. In deze tijd, de belangrijkste in de geschiedenis van de wereld, een tijd, waar de profeten met verlangen naar uitzagen, zijn u en ik getuigen van de vervulling, gedeeltelijk althans, van Gods beloften. U en ik hebben dan ook de verantwoordelijkheid, indien er al iets zit in het getuigenis, dat wij afleggen, om deze mensen, niet alleen de Joden, maar ook de gehele wereld, het evangelie, de volmaakte wet der vrijheid, te brengen.

Overlijdensbericht

De oude kerkleden in de Nederlanse Zending zullen zich President John A. Butterworth misschien nog wel herinneren. Hij was zendeling in ons land van 1906 tot 1909 en later President van de Nederlandse Zending van 1915 tot 1920.

Hij overleed deze maand in zijn woning te Salt Lake City op 78-jarige leeftijd, tengevolge van ouderdomszwakte. Na een welbesteed aards leven — hij was o.a., behalve zendeling en president van genoemde zending, senior president van het quorum der zeventigers en vele jaren lang lid van de hoge raad van de Granite Stake en tevens overziener van de Zondagsschool in die Stake. — ging hij naar de andere zijde, alwaar hij, na een welverdiende rust, ongetwijfeld zijn zegenrijke arbeid zal voortzetten.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZESEND:

van der Veer, Robert Roland; 2 oktober 1960 te Amsterdam.
Dijkstra, Rudolf Johannes; 11 augustus 1960 te Amsterdam.
Dijkstra, Petrus Christiaan; 4 september 1960 te Amsterdam.
van Dalen, Johannes John; 2 oktober 1960 te Dordrecht.
van Eck, Wilhelmus; 17 april 1960 te Vlaardingen.
van Eck, Adriana; 17 april 1960 te Vlaardingen.
Gardenier, Bram; 2 oktober 1960 te Vlaardingen.

GEDOOPT IN DE VERSCHILLENDE PLAATSEN:

Alkmaar:

Last, Tine Johanna; 11 oktober 1960.
Last, Johanna Cornelia; 11 oktober 1960.
Last, Cornelia Johanna; 11 oktober 1960.
Last, Aaldert; 11 oktober 1960.

Amersfoort:

Blokland, Liesel Johanna; 30 september 1960.
Blokland, Jan; 14 oktober 1960.

Amsterdam:

Gijzen, Geertruida Maria; 4 oktober 1960.
Verhoeven, Harry; 10 oktober 1960.
de Graaf, Johanna; 10 oktober 1960.
Varenkamp, Yvonne; 21 oktober 1960.
Honig, Henny; 29 oktober 1960.

Arnhem:

de Boer, Sara; 6 oktober 1960.
Mol, Jacoba Hendrika; 6 oktober 1960.
Beekhuizen, Willy Hermine; 16 oktober 1960.

Delft:

Roverts, Johannes Dirk; 18 oktober 1960.
Roverts, Marijke Arlene; 18 oktober 1960.
Roverts, Anna Geerarda; 18 oktober 1960.
Keuning, Minne; 27 oktober 1960.
Keuning, Agatha; 27 oktober 1960.

Den Haag:

Cobet, Deonora Violanda; 14 oktober 1960.
Jansen, Johanna Maria; 17 oktober 1960.
Verburg, Nicolaas Johannes; 17 oktober 1960.
Hoogendoorn, Leendert; 18 oktober 1960.
v. d. Vlucht, Erna Angeliek; 19 oktober 1960.
Hoogendoorn, Francina Susanna; 19 oktober 1960.
Hoogendoorn, Leendert Cornelis; 19 oktober 1960.
Hoogendoorn, Willem Nicolaas; 19 oktober 1960.
Hoogendoorn, Adriana Goverdina; 19 oktober 1960.
Van Dulm, Janice Joana Cleanor; 21 oktober 1960.
Stufkens, Robert; 21 oktober 1960.
Stufkens, Annelies; 21 oktober 1960.

Kruiselaar, Johanna Geertruida; 24 oktober 1960.
Hobbel, Leentje Johanna; 27 oktober 1960.
Gerth van Wijk, Frederika Elisabeth; 29 oktober 1960.
Gerth van Wijk, Adolf Paul; 29 oktober 1960.
de Jongh, Lodewijk Dirk; 29 oktober 1960.
Ruijg, Geertruida Hendrika; 29 oktober 1960.

Ede:

van Leyen, Gerda Frederike Johanna; 9 oktober 1960.

Eindhoven, resp. Den Bosch:

Reinders, Paulus; 29 oktober 1960.
Reinders, Johanna Elisabeth; 29 oktober 1960.
Reinders, Elizabeth Francisca Johanna Maria; 29 oktober 1960.
Reinders, Adelgronda Petronella; 29 oktober 1960.

Enschede:

Blijstra, Arthur Rienk Eduard; 9 oktober 1960.
Blijstra, Dorothy Martha Antoinette; 9 oktober 1960.
Blijstra, Trudel Augustine Hanni; 9 oktober 1960.
Esam, Emmy; 9 oktober 1960.
Backers, Ike; 9 oktober 1960.
Backers, Emanuel Johannes; 9 oktober 1960.
Backers, Ingrid Wanda; 17 oktober 1960.
van Essen, Josephus Anthonius; 23 oktober 1960.

Gent:

de Sutter, Remi; 30 oktober 1960.
Van Cleemputte, Eric Flormond; 30 oktober 1960.
de Sutter, Pierre German; 30 oktober 1960.
Van Cleemputte, Albert Theofiel; 30 oktober 1960.
Clerick, August Cornelius; 30 oktober 1960.
Servaes, Gilbert Julien Louis; 30 oktober 1960.
Servaes, Renate Charlotte Desiveria; 30 oktober 1960.

Groningen:

Oudman, Andreas Kasper; 20 oktober 1960.
Bok, Elizabeth Jacoba; 28 oktober 1960.

Haarlem:

Pilon, Apolonia Hendrika Petronella; 12 oktober 1960.
Vreven, Antonie August; 14 oktober 1960.

Leiden:

de Haan, Eugenie Jeanne Charlotte; 9 oktober 1960.
Vermeulen, Dirk Hendrik Vincent; 22 oktober 1960.
Nugter, Riena Ludy; 23 oktober 1960.
Nugter, Willem Johannes; 23 oktober 1960.

Mechelen:

Scheers, Lodewijk Baptist Sophia; 29 oktober 1960.

Oostende:

Van de Castele, Claire; 30 oktober 1960.

Rotterdam Noord:

Terreehorst, Arend; 2 oktober 1960.
Hollander, Maria Rosalia; 5 oktober 1960.
Bloema, Elfriede; 19 oktober 1960.
Bloema, Catharinus Marinus; 19 oktober 1960.
de Geus, Johanna Frederika; 19 oktober 1960.
van Bergem, Maria Petronella; 22 oktober 1960.
Kruyskamp, Maria Adrianna; 26 oktober 1960.
van Doorn, Fijtje; 26 oktober 1960.
Plijnaar, Maria Hendrika; 26 oktober 1960.
Rosmolen, Gerarda Johanna Wilhelmina; 26 oktober 1960.
Nieuwenhuis, Johan Gradus; 27 oktober 1960.
Nieuwenhuis, Johanna Petronella; 27 oktober 1960.
Nieuwenhuis, Johan Gradus Jozua; 27 oktober 1960.
Maris, Aaltje; 28 oktober 1960.
Maris, Louis Willem; 28 oktober 1960.
Nieuwenhuis, Peter Gradus Johan; 29 oktober 1960.
Kruyskamp, Dirkje; 26 oktober 1960.

Rotterdam Zuid:

Mol, Maartje; 16 oktober 1960.
Zeegers, Jacoba Cornelia; 16 oktober 1960.
Schroeter, Cornelis Arie; 16 oktober 1960.
Schroeter, Arie; 16 oktober 1960.
Lopez, Diego Chistiaan; 23 oktober 1960.
Lopez, Maria Terry; 23 oktober 1960.
Nelisse, Ezak Johannes; 26 oktober 1960.
Brand, Rudolf; 27 oktober 1960.

Schiedam:

van Beusichem, Miep Wilhelmina Francina; 29 oktober 1960.
van Beusichem, Elly Petronella; 29 oktober 1960.

Utrecht:

van Damme, Reiniera Johanna; 9 oktober 1960.
van Damme, Johannes; 9 oktober 1960.
van Damme, Johan; 9 oktober 1960.
van Damme, Rudolf; 9 oktober 1960.
Metz, Johan Bernardus; 23 oktober 1960.

Vlaardingeng:

Laurens, Marianne Theresa; 3 oktober 1960.
Laurens, Cornelis Johannes Henricus; 3 oktober 1960.
Laurens, Robertus Antonius Hendrikus; 3 oktober 1960.
Laurens, Johanna Hendrika; 3 oktober 1960.
Bergmann, Heyntje; 10 oktober 1960.
Bergmann; Napoleon; 16 oktober 1960.

Zaandam:

van Zon, Anthonius; 10 oktober 1960.
Bosschieter, Gezina Roelfina; 22 oktober 1960.

Zeist:

Vreekamp, Gerarda Wilhelmina; 28 september 1960.

Zwolle:

Schurman, Alberdina Wyanda; 12 oktober 1960.

VERHOGINGEN EN ORDENINGEN IN HET PRIESTERSCHAP:

Amersfoort:

Otto, Andreas Johannes; 23 oktober 1960 als diaken.

Den Haag:

de Lannoy, Willem Hendrikus Ferdinand; 4 september 1960 als Priester.
Bock, Carlos; 4 september 1960 als Priester.

Dordrecht:

Friedl, Helmut; 16 oktober 1960 als leraar.

Den Bosch:

Reinders, Paulus; 3 oktober 1960 als diaken.

Enschede:

van Essen, Josephus Antonius; 30 oktober 1960 als diaken.

Gent:

de Keyzer, Albert Camilla; 9 oktober 1960 als diaken.
de Groot, Eric Frank Claude; 9 oktober 1960 als diaken.
Logghe, Paul Reginald Gustaaf; 3 oktober 1960 als diaken.
Clerick, August Cornelius; 30 oktober 1960 als diaken.
de Sutter, Albert Theofiel; 30 oktober 1960 als diaken.

Groningen:

Romelingh, Harold Cornelis; 2 oktober 1960 als diaken.

Leiden:

Nugter, Willem Johannes; 23 oktober 1960 als diaken.

Oostende:

Rosseel, Livin Henri; 16 oktober 1960 als Priester.

Rotterdam Noord:

Terreehorst, Arend; 16 oktober 1960 als diaken.
Breuer, Heinz Johannes; 25 september 1960 als leraar.
Rothenhofer, Hans Jurgen; 9 oktober 1960 als diaken.
Lutgens, Felix Hubertus; 9 oktober 1960 als diaken.
Rosmolen, Robert Antonius; 30 oktober 1960 als diaken.

Rotterdam Zuid:

van Boxel, Dirk; 9 oktober 1960 als diaken.

GEHUWD:

Oppelaar, Johannes en Hilligonda Swart te Haarlem op 22 september 1960.

OVERLEDEN:

Petry, Robert; 5 oktober 1960 te Groningen.

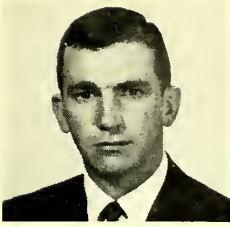
OVERGEPLAATST:

Thomas, William; van Zwolle naar 's-Hertogenbosch.
Vuyk, Martinus; van Apeldoorn naar 's-Hertogenbosch.
Smith, Theodore W.; van Assen naar Apeldoorn.
Van Orden, Lyle W.; van Oostende naar Assen.
Zeeman, Lamar; van Antwerpen naar Rotterdam.
Moon, Lamar; van Zendingsschool naar Zwolle.
van de Beek, Henry; van Rotterdam Zuid naar Antwerpen.

Montgomery, Jerry; van Voorschoten naar Oostende.
Phillips, Lee John; van Zendingsschool naar Rotterdam Zuid.
Ford, Holland Badger; van Zendingsschool naar Voorschoten.
May, Curtis I.; van Vlaardingen naar Eindhoven.
Van Dongen, Raymond; van Zaandam naar Vlaardingen.
Petersen, Le Roy; van Rotterdam naar Hilversum.
Steenblik, Robert James; van Zendingsschool naar Zaandam.
Strietman, Liahona; van Amsterdam naar Rotterdam Zuid.
Ray, Mary Joan; van Zendingsschool naar Rotterdam Zuid.
Klyn, Jane P.; van Utrecht naar Amsterdam.
Parker, Karen; van Utrecht naar Hoofdkantoor.
Vlam, Alvin P.; van Zendingsschool naar Haarlem.
Hillyard, Lyle W.; van Zendingsschool naar Haarlem.
Beede, Charles Q.; van Zendingsschool naar Deventer.
Ward, Mandell K.; van Amsterdam naar Deventer.
Marda, Willem; van Groningen naar Amsterdam.
van der Kooi, Stephen; van Zendingsschool naar Groningen.
Petty, Neil Craig; van Zendingsschool naar Den Haag.
Kay, Thomas A.; van Antwerpen naar Enschede.
Harmer, Paul A.; van Rotterdam Noord naar Enschede.
Niederhauser, Richard C.; van Schiedam naar Amsterdam.
Nelson, Jerald; van Den Helder naar Schiedam.
Richins, Jay Everett; van Zendingsschool naar Rotterdam Noord.
Neerings, John Reed; van Zendingsschool naar Den Helder.
Marda, Willem; van Amsterdam naar Antwerpen.
Spek, T. Benjamin; van Utrecht naar Hoofdkantoor.
Schaffer, Edward J.; van Dordrecht naar Zendingsschool.
Dalebout, Dennis R.; van Leeuwarden naar Dordrecht.
Van Leuven, Ross L.; van Rotterdam Noord, naar Leeuwarden.
Pankratz, Vernon; van Assen naar Rotterdam Noord.
van Orden, Alan; van Ede naar Emmen.
Poelman, Keith A.; van Zendingsschool naar Ede.
Nordhoff, Louis S.; van IJmuiden naar Hengelo.
Tesch, Danny; van Vlaardingen naar Hengelo.
De Haan, Eldon; van Zendingsschool naar Vlaardingen.
Wilko, Frank W.; van Eindhoven naar IJmuiden.
Smith, Theodore W.; van Apeldoorn naar Eindhoven.
Giles, Roger; van Zendingsschool naar Apeldoorn.
Greeff, Remi; van Gent naar Amersfoort.
van Drimmelen, John; van Amersfoort naar Gent.

AANGEKOMEN:

van Uitert, Raymond John; van Salt Lake City, Utah.
Landward, Loren Elsman; van Modesto, Californië.
Weenig, Paul Melvyn; van Pocatello, Idaho.
Grimes, Larry Bruce; van Montpelier, Idaho.
de Rijke, Robert; van Ogden, Utah.
Poelman, Keith A.; van Salt Lake City, Utah.
Giles, Roger D.; van Whittier, Californië.
Neerings, John Reed; van Salt Lake City, Utah.
Rasmussen, Harris Arlan; van Fairview, Utah.
Richins, Jay Everett; van Lehi, Utah.
Furner, Jan Taylor; van Spanish Fork, Utah.
De Haan, Eldon J.; van Salt Lake City, Utah.

Larry Bruce Grimes

Harris A. Rasmussen

Loren E. Landward

Paul Melvyn Weenig

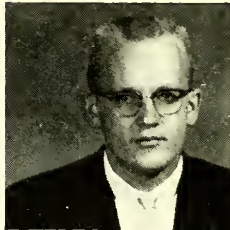
Raymond J. van Uitert

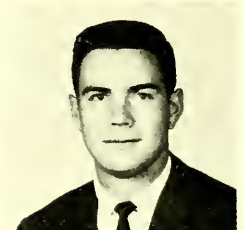
John R. Neerings

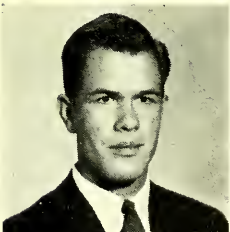
Eldon J. De Haan

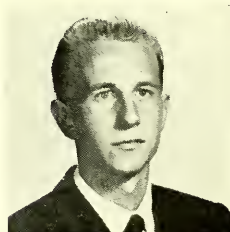
Jan Taylor Furner

Keith A. Poelman

Robert de Rijke

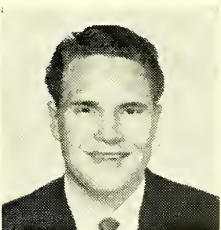

Roger D. Giles

Jay Everett Richins

VERTROKKEN:

Gary Ray Wight

Wight, Gary Ray; Aangekomen 5 mei 1958.

Vertrokken 25 oktober 1960.

Werkzaam geweest: Den Haag, Deventer, Arnhem, Amsterdam, Groningen, Hilversum als G.P.

HET GESPROKEN WOORD

door RICHARD L. EVANS

Vaders moeten spreken met...

*

Er zijn in onze taal enige wondermooie woorden, woorden die onafscheidelijk met elkander zijn verbonden: het tehuis, moeder, vader, gezin. In onze gedachten zijn zij één dierbare en betekenisvolle herinnering. In normale gevallen is de vader meer van huis en minder bekend met de dagelijkse problemen. Maar vaders zijn mensen, wier voetstappen de zoons geneigd zijn te volgen en naar wier harten de dochters zich waarschijnlijk zullen richten. Vaders zijn mensen, wier naam door het gezin wordt gedragen. Vaders zijn mensen, naar wie de zoons en de dochters met hun problemen vrij naar toe moeten kunnen gaan. Alleen staan in het leven is gevaarlijk en met vaders moet men kunnen spreken — zelfs wanneer zij het te druk schijnen te hebben; zelfs indien zij op andere wijzen zo veel voor het gezin doen, dat zij niet genoeg thuis zijn. Drie eeuwen geleden zeide John Locke (1632-1704, grondlegger van de nieuwere opvoedkunde): ” . . . een vader zal er goed aan doen, naarmate zijn zoon opgroeit. . . vertrouwelijk met hem te spreken. . . Hoe eerder ge hem als een man behandelt, des te eerder zal hij er een worden, en indien ge ernstige gesprekken met hem voert, zult gij zijn geest boven de gewone jeugdvermaken en beuzelachtigheden doen uitstijgen . . . En ik vraag mij dan ook dikwijls af, wanneer ik zie dat vaders, die hun zoons toch zo lief hebben, waarom zij zo tewerk gaan alsof zij nooit enige vreugde zullen beleven aan hen, van wie zij in de wereld het meeste houden. . . Niets bindt en vestigt welwillendheid en vriendschap zo zeer als vertrouwelijke omgang. . . Andere vriendelikheden, zonder dat, laten toch twijfel over, maar wanneer uw zoon ziet, dat uw hart voor hem openstaat, zal hij weten, dat hij een vriend en een vader heeft. Aldus John Locke. Het stemt een vader ernstig, wanneer hij in zijn zoon zichzelf ziet, zijn hebbelikheden, zijn manieren, zijn woorden. Het is een groot moment in zijn leven, wanneer een vader ziet dat zijn zoon groter wordt of meer bereikt dan hij. Het is voor vaders een zegen hun zoons boven hen te zien uitsteken. God zegene de vaders en zegene de zoons en dochters, die de vaders hun grootste geschenk geven in de liefde, die zij hem toedragen, en in hun deugdzzaam, rechtschapen en nuttig leven, dat zij leiden.